

מדריך לכשרות

עלון יומי להתאחדות הקהילות

יום שבת קודש | יז תמוז | פרשת בלק

גלון מס' 283

התשע"ה

נתייסד בארה"ב בחודש אדר-ניסן ה'תשל"ד משנה א' קונטרס א' (כרך א')
עד חודש אדר-ניסן ה'תשנ"ח - שנה ח' קונטרס מ' (כרך ח'),
וכעת מתחדשים וממשיכים בעזרה"ת בעלון יומי לכל ימות השנה

כולל תשובות מכתבים ובירורים
בענין כשרות המאכלים והבשר

דבר המערכת (בהמשכים)

תיבת יפ"ה, וונזכה שזיווגם יקרב את ביאת המשיח שיעלה זיווג השמות
כמספר יפ"ה, בב"א

העוסק במצוה פטור מן המצוה

ובשו"ע או"ח סימן לח (סעיף ה') כותבי תפילין ומזוזות הם ותגריהם
ותגרי תגריהם וכל העוסקים במלאכת שמים פטורים מהנחת תפילין
כל היום זולת בשעת קריאת שמע ותפלה. הגה: ואם היו צריכים
לעשות מלאכתן בשעת קריאת שמע ותפלה אז פטורין מקריאת שמע
ותפלה ותפילין דכל העוסק במצוה פטור ממצוה אחרת אם צריך
לטרוא אחר האחרת אבל אם יכול לעשות שתיהן כאחת בלא טורח
יעשה שתיהן (הגהות אשרי בשם אור זרוע ור"ן פרק הישן):

וראה במשנה ברורה שכתב פעמים על זה שהסופר העוסק במצות
כתיבת פרשיות כשאין לאחד תפילין פטור מכל המצוות כולל קריאת
שמע רק הפרשה הראשונה.

וראה בספר עבודת הקודש להחיד"א שהעוסק במצוה פטור בתפילה
אז יש על הברכות ספוק ברכה לבטלה, וכן השמות הקדושים מזכיר
לבטלה. וכן אם אינו לומד דקה זוהר ביום כל התפלה לבטלה וכל
השמות שמזכיר הם לבטלה כמו שכתוב בתיקון זוהר תיקון מ"ג.

סיפור נורא מהחפץ חיים זי"ע, שכשעסק במצוה אמר שאסור להתפלל תפילת מנחה

רבנים דורשים להתפלל מנחה

באסיפה של רבנים וראשי ישיבות בוילנא, דנו בדרכים כיצד להבטיח
את המשך קיומם של הישיבות בליטא. האסיפה נתארכה עד מאוחר
כשהשמש עמדה לשקוע.

אחדים מהרבנים הנוכחים, העירו למנהיגי האסיפה שהגיע הזמן
להתפלל מנחה.

ה'חפץ חיים' עמד על כך שהאסיפה תימשך כרגיל, והוסיף: "מנחה הם
רוצים להתפלל! אנו יושבים ודנים בכובד ראש שלא תכבה גלחת כבוד
שמים והם רוצים להתפלל מנחה".

לבסוף עשו הפסקה והתפללו מנחה. לאחר התפלה העיר ר' חיים עוזר
גראדזענסקי זצ"ל, ששני הצדדים צודקים. הדין הוא ש"עוסק במצוה
פטור מן המצוה", כשאחד עסוק במצוה אחת הוא פטור בזמן זה לקיים
המשך בעלון הבא

דבר המערכת

המערכת על תיקון הכשרות

עמ' 2
יותר מאלף ספרים וקונטרסים
וקול קוראים שיצאו לאור
במשך יובל שנים תשכ"ה-תשע"ה

תיקון הברית

עמ' 2
על שמירת ותיקון פגם הברית
דיניו ומנהגיו

מצב הכשרות בימינו

עמ' 3
חזקת כשרות של הרבנים המכשירים

מהמתרחש בעולם הכשרות

עמ' 3
מאמרים שנכתבו בארצות הברית לפני מאה שנה
בענייני הכשרות

מה אנחנו אוכלים? מי מספק לנו את הבשר?

עמ' 4
כתבות מהעיתונים שרוב הבשר שאנחנו אוכלים,
בא מהערבים.

שמע בני עצות לתיקון הכשרות

עמ' 4

מכתבים למערכת

עמ' 4

**כתוב: שמוע אשמע-אני שומע
את הזוהר הקדוש**

ועד הכשרות להתאחדות הקהילות

ארגון המוקדש לתיקון מצב הכשרות

בהשתתפות הרבנים והקהילות ולומדי תורה לשמה

בפיקוח כ"ק האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

אבדק"ק האלמין שליט"א

מחבר יותר מאלף ספרים על כל יסודי הדת

יותר מאלף ספרים וקונטרסים וקול קורא'ס שיצאו לאור במשך יובל שנים תשכ"ה-תשע"ה

תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

שיודיעו לו מאיזה סיבה הם באים החיצונים לבית זה אשר היא בית דירה לבני אדם והחיצונים אין להם רשות לדור במקום הישוב כי אם במקום הטינוף או במדבר. והשיבו שהבית הזה הוא שייך להם לחלוטין על פי דין ודת התורה.

ה. והתוצו החיצונים שיבואו לפני בית דין הצדק שבק"ק פוזנא, ואחר יום או יומים היו הדיינים דק"ק הנוזכר לעיל הולכים עם הרב ר' יואל בעל שם והיו יושבים בבית דין והיו שומעים קול שאחד טוען אבל לא ראו הבית דין שום תמונת צורה מהחיצונים.

ו. והתחיל אחד מן החיצונים לטעון, כי היה איש אחד דר בבית שהבית היה שייך לו בימים הקדמונים ושמו היה כך וכך, והיה האיש הנוזכר לעיל צורף והיה דר עם שידית אחת והוליד בנים זרים ובנים משחיתים וגם הוליד מאשתו גם כן בנים, והאיש צורף הנוזכר לעיל היה לו אהבה יתירה ונפשו קשורה בנפשה של שידית, ולפעמים היה מוכרח לבטל תפלתו ולצאת מבית הכנסת לעשות רצון השידית הנוזכר לעיל.

ז. ופעם אחת היה האיש צורף הנוזכר לעיל מסדר סדר בלילה ראשונה של פסח כסדר היהודים בכל תפוצות ישראל, ובתוך הסעודה קם האיש הצורף מן השלחן והלך לבית הכסא, ואשתו היהודיה עשתה כמחריש לו הלכה תיכף אחריו לראות מה הוא עושה בבית הכסא, וראתה דרך החור לבית הכסא והנה היה חדר יפה עומד שם וגם שלחן היה מלא מכלים של כסף וזהב ומטה מוצעת בכל מיני יפוי ובתוך המטה היתה אשה יפיפיה מאוד ערומה והצורף הנוזכר לעיל היה מתדבק עמה במטה, ומרוב הפחד של האשה היהודית הלכה לביתה סרה וזועפת, ואחר כך כמו רביעית שעה בא גם בעלה הצורף והאשה היהודית לא דברה מאומה עד כעת. למחרת הלכה האשה היהודית לבית הרב הגאון הגדול מור' שעפטל ז"ל וסיפרה לו כל המאורעות הנוזכר לעיל, ושלח הרב אחר הצורף והודה הצורף שיש לו אשה זרה אשר היא לא מזרע האדם ואו כתב לו הרב קמיע א' בשמות הקדושים עד שהוכרח הצורף לעזוב האשה הזרה ההיא מן החיצונים.

טענות החיצונים שהירושה שייכת אלינו

ח. וקודם מותו באה אליו החיצונית ובכתה לפניו איך יניח אותה ובניה ואחר כך הראתה לו פנים שוחקות ונשקתו וחבקה אותו עד שהתרצה לה ליתן לה ולזרעה חלק בנחלה שלו, ונתן לה המרתף אשר היה לו בבית. ואחר זמן נשתרבב מלחמות במדינות פולין מן שנת ת"ח עד שנת תי"ח ומת האיש הצורף במלחמה ההיא הוא ויורשיו, ועתה אין לו שום יורש ואנחנו החיצונים היורשים ולנו יש חלק בנחלת אבינו, עד כאן הטענות של החיצונים. והשיבו האנשים הדרים בבית שאנחנו בכסף מלא קנינו הבית מן הצורף ומיד באי כוחו, ואתם החיצונים אינם נקראים זרע בני אדם, ועוד שאמכם השידית היתה כופה להצורף בעל כרחו לדור עמה.

ט. ויצא פסק מהבית דין שאין להחיצונים שום דין ודברים ולא שום חלק בהבית הנוזכר לעיל כי עיקר דירתם הוא במדבר ולא בישוב, ואחר הפסק השביע הרב ר' יואל בעל שם להחיצונים שהוכרחו לצאת מהבית ואף מן המרתף למקום יערות ומדברות. הרי לך ראייה ברורה שהעון הזה גורם כשהאדם נדבק בלילית או בשידית מן כת מחלת אזי נעקר הוא מן העולם וגם משפחתו ואין לו שום זכרון בעולם.

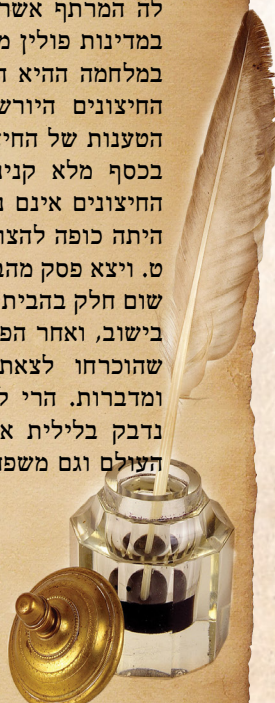
המשך בעלון הבא

שלא היו ידועים לפני כן בשום מקום אחר: א. היא הנהיגה את האיסור על בשר חוץ לא רק ליחידים, אנשי הקהלה, הבית דין של קאשוי, בזמן כהונתו של הרב הגאון רבי שאול בראך זצ"ל, הרחיב את האיסור על שחוטי חוץ גם להקהלה עצמה. הקהלה שאצלה ותחת פיקוחה ה' נמצא כל הבשר שנמכר לבני הקהלה, כפי שנפרט את זה להלן, לא יכלה לקנות בשר בשום מקום בעולם, שלא נשחט על ידי השוחטים של קהלתה. בכל פעם שהיו צריכים לקנות בשר בחלק אחר של המדינה, שם ה' נמצא בשר טוב מעולה יותר לצרכי הקהלה, או לצרכי בית החרושת לנקניק שהי' בקאשוי, והי' מפורסם בכשרותו בכל העולם. כדי לקנות בשר זה, היו נוסעים שני שוחטים מקאשוי למקום המרוחק לפעמים ארבע חמש מאות קילומטרים, היו שוחטים שם ככל הצורך, בוררים לעצמם את המתאים, בדרך כלל רק בשר חלק, בלי חלק האחורים, שכידוע במדינות אלו לא השתמשו בחלק האחורים כלל, העמיסו את הבשר על מכונית משא והמשיגים שנסעו מקאשוי יחד עם השוכי"ם נסעו עם הבשר הביתה ישר אל האטליז המרכזי של הקהלה שהי' נמצא בחצר בית הכנסת. שם ניקרו את הבשר ואיחסנו אותו בבתי הקירור של הקהלה שם במקום. ב. בקאשוי, הקצבים לא היו הבעלים של הבשר שמכרו. אפשר להגדיר זאת, שהקצבים היו עובדי הקהלה, ולא יותר. במקום האמור לעיל, שם נמצא הבשר, הקימה הקהלה כעשרה תאים נפרדים, לכל קצב תא. כל קצב קיבל מהקירור כמות הבשר שביקש, הכניסו לתאו ומכרו לקוניו, הצרכן קנה שם מפקיד הקהלה כרטיסי בשר בכמות שרצה ושילם להקצב עם הכרטיסים שקנה. הקצב עשה כל יום חשבון עם הקהלה, וקיבל הריווח שלו, סכום אחד בעד כל ק"ג בשר שמכר, המפתחות של האטליז המרכזי היו אך ורק בידי המשגיחים ושום אדם לא הי' רשאי ליכנס שם בלעדיהם. רק בעת מכירת בשר. והבשר שנשאר לקצב שלא מכרו, החזיר להקהלה שהיו הבעלים.

50

יובל שנים של פעילות המערכה

מצב הכשרות בימינו

חזקת כשרות של הרבנים המכשירים

דין תורה לרבנים

טז | תביעה ז'

הענין של מאכלות אסורות, היכן שאנו מוצאים שאפלו מי שרק טעם כשהיה ילד, נולד בו טבע רע כשהוא גדול, כפי שמבאר בתשובת הרשב"א המובא ביורה דעה סי' פ"א בענין גוייה המינקת ילד יהודי כו'. - כך גם אנו מוצאים אצל משה רבינו בכך שהוא לא רצה לינק מגוייה, כי פה שעתיד לדבר עם השכינה שיינק דבר טמא? (סוטה י"א ע"ב הובא ברש"י ז"ל פרשת שמות), וכדאיתא בחומת אנך להחיד"א (שמות פרק ג' פסוק יא: אות יב). מי אנכי וכו' וזה לך האות וכו'. אפשר במה שאמרו חז"ל שטעם שמה רבנו ע"ה נכוה בפיו שנטל הגחלת וכו', כי בתיה בתחלה נתנו למנקה מצרית ולא ינק, אך נפלה טפת חלב טמא על שפ"ת היאור ושם נכוה, שעתיד לדבר עם השכינה, וצריך שיהיה נקי אף ממגע חלב טמא, עכ"ל.

אחים יקרים - בענין חומת הפשרות, פידוע לכל פמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנקשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - ה'יד מרמז: ה' - חמשה הלכות שחיטה, יד - י"ב בדיקות הספין וכסוי בעפר ב' למעלה ולמטה, סך הכל י"ד (ביצה דף טז) מרמז שעל ידי שישראל היו נזהרים במצרים שלא יאכלו טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"היד הגדולה" שהיד נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נקשל במאכל אסור שאפילו החלב של גוייה לא בא בתוך פיו, רק חוץ לפיו, ומפני זה נתנה פמו שאמר החיד"א זי"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו, כלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנהדר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

מכאן אנו למדים כי הוא שורש ואב הטמאה לכל נגע וצרעת המזלזל ולא נשמר במאכלות אסורות, וזהו הגרמא בנזקין, ומכך הוא נמשך לעברות חמורות, כי על ידי כך שהוא אינו נזהר ממאכלות אסורות הוא נלכד תחת ממשלת הסמ"ך מ"ם, וראה כמה שחייבים להיות זהירים שאפילו סתם יינם אסרו (הגם שלא נתנסך לעבודה זרה), ובישולי עכו"ם, מפני שלא יתרגל ויהיה לבו גס עם הגוים, כל שכן שצריך לשמור עצמו

המשך בעלון הבא

מהמתרחש בעולם הכשרות

מאמרים שנכתבו בארצות הברית לפני מאה שנה

בענייני הכשרות

למוד הלכות צער בעלי חיים, והעונשים הגדולים אשר מענישים את האדם בעולם הזה ובעולם העליון על כל צער וצער שמצערים את הבעלי חיים (וכ"ש צער האדם)

יח | פרק ב צער בעלי חיים

גדול הרבה היה אותו השה, והפציר בו הגוי הרבה שיקנה אותו, ואזויל גביה בערכו, וקנה אותו, ואותו היום לא קנה הקצב בהמות חוץ מזה, ויבא לביתו עם השה הזה לבדו, וראה חידוש שהשה נמשך אחריו בנחת, וכפי הטבע שה גדול ועצום כזה קשה למשכו, כי יהיה מורד במהלכו, וזה היה כפוף ונכנע להקצב, והולך אחריו מאיליו בנחת, והקצב הביאו לביתו להניחו עד ערב שבת ולשחטו, כך הסכים בלבו, והנה בלילה בעודנו ישן על מטתו אחר חצות לילה, שמע קול השוחט דמתא דופק על פתחו, ואומר לו תביא את השה שקנית היום לביתי עתה, כדי שאשחטהו עתה, ויהיה הבשר מוכן בבוקר השכם לצורך חתונה פלונית שבועיר, ואחר שאמר לו דברים אלו בעוד הדלת סגור, הלך השוחט ולא הוצרך הקצב לפתוח הדלת, ולא דבר עם השוחט כלום, רק ענה אותו מתוך החלון שבחדר משכבו, ויאמר הנני עתה אביאנו אליך, וקם הקצב ממטתו ונטל ידיו וירד למטה, ולקח השה ויבא מביתו ללכת אל בית השוחט, וגם עתה מצא חידוש, כי כאשר קרב אל השה למשוך אותו עמו, הלך השה אחריו מאיליו ויביאנו לבית השוחט, אך זה השוחט קודם שבא הקצב לביתו, חלם שבא זקן אחד אצלו, ואמר לו הנה הקצב פלוני מביא אליך עתה שיהא אחד גדול הכמות הרבה, אשר קנה אותו היום, וזה השה מגולגל בו נפש פלוני בן פלוני שנפטר מקרוב, והשוחט מכירו, כי הוא היה גביר, בן גביר מפורסם, ונשיא העיר הזאת, והאב שהוא הנשיא היה עודנו בחיים, ואמר לו שעתה הגיע זמן תיקון שלו שתעלה נפשו משה שנתגלגלה בו, לכן תזוהר לבדוק הסכין בטוב קודם שחיטה, ותכרך בכונה גדולה על השחיטה, ותשחטנו כהלכה, והבשר לא ימכר בבית המטבחיים לבני אדם, אלא תכשלו אותו ותזמינו עליו לאכלו חכמים ויראי השם, שיברכו על אכילתו בכונה תחלה וסוף, ואחר שראה מראה החלום הזה, שמע קול הקצב דופק על פתחו, ואומר הבאתי השה כאשר צותני, וירד השוחט ופתח לו הדלת ונכנס עם השה הכרוך אחריו, ויאמר הקצב למה טרחת לבא בעוד לילה אצלי בעבור השה הזה, ולא המתנת עד אור הבוקר, ויאמר לו אני לא באתי ולא יצאתי מפתח ביתי, אלא עתה כך וכך חלמתי, ובודאי בעל החלום הוא דפק על פתחך בקולי, ועתה כך וכך אנחנו צריכים לעשות, כאשר צווני בעל החלום, ועשו כן, עד כאן:

והנה בודאי ענין זה העגל שתלה ראשו ככנפיה דרבי היה גם כן כך, כי היה מגולגל בו נפש אדם, והנפש המגולגלת היא משכה העגל הזה והביאתו להיות תולה ראשו ככנפיה דרבי, כי לא רצתה הנפש לסבול צער השחיטה של העגל, ועוד

שמע בני

עצות לתיקון הכשרות ועוד

ולא השיב, איים עליו כי יכנו שוב. "הלהרגני אתה אומר?" בכה הרוח. אך הרב לא שם ליבו לתחנוניו והניח עליו שוב את מטהו. באותו הרגע החל הרוח לצעוק ולבכות בקול נורא עד שנבהלו כל העומדים שם. אז גילה הרוח בקול בכי מי הוא. "אני הוא האיש אשר זרק את האבן על זכריה הנביא בבית המקדש. ראשון הפוגעים בו הייתי וגם ראשון הנפגעים. נבוזארדן הרג אותי ומאז אין לי מנוחה אף לרגע, אפילו לגהינם לא זכיתי. מאז רודפים אחרי המשחיתים ומענים אותי עד בלי סוף".

"ומי נתן לך רשות להכנס בגוף הנער הזה?" שאל המגיד. "כאן יש לי מנוחה מן המשחיתים". אמר הרוח בבכי והתחנן אל המגיד כי לא יגרשנו. "איני מסכים בשום אופן שתשאר בקרבנו" הכריז המגיד והוסיף: "גזור אני עליך לצאת ממנו מבלי להזיק לו בשום אבר". בכי גדול בכה הרוח עד שנכמרו עליו רחמי האנשים שנכחו במקום ובכו אף הם יחד עמו. רחם עליו המגיד הקדוש והבטיח לו שאם ישמע לקולו ויצא מגוף הנער, יזכה הוא, המגיד הקדוש את נשמתו על ידי כך שבכל יום לאחר התפילה ילמד משניות עבורו והבחור אשר ממנו ייצא, יאמר קדיש אחריו ואז יזכה הרוח להכנס לגיהנם.

הרוח הסכים לתנאי ויצא מגופו לש הבחור מבלי להזיק לו. מאז ספרו החסידים לרב ר' דוד, עומד המגיד הקדוש בדבורו ולומד משניות עבור אותה נשמה כשהוא מקפיד גם שהבחור יעשה את המוטל עליו ויאמר "קדיש" בכל יום בכוונה גדולה.

הגאון הצדיק רבי אליהו מגריידיץ מביא בספרו "צפנת פענח" את הדברים הבאים.

המשך בעלון הבא

מכתבים למערכת

צ

הנני לאשר בהוקרה את קבלת הספר היקר "שחיטת ואכילת בשר כהלכתה". מי יתן והיה שהשי"ת יצילנו משגיאות, ולא נכשיל אתכם ולא נכשל, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא ע"י.

והנני לברך את כת"ר בברכת התורה, ישר חיליה לאורייתא.

בכבוד רב ע"ה"ר יהושע ברדוגו משיגה מטעם הרבנות הראשית חיפה

מה אנהנו אוכלים? מי מספק לנו את הבשר?

הרידב"ז והכשרות (בהמשכים)

ט

המצב הנורא והירוד של השחיטה והכשרות בארה"ב בשנת תר"ס - תר"ע כפי שתיאר וסיפר לנו הגה"צ המפורסם לוחם מלחמת ה' הרידב"ז ה"ה הגאון הנודע בחיבוריו הנפלאים על הירושלמי ועוד

א

הקדמת נמוקי הרידב"ז

*...כשהגלו ישראל מארצם, וכאו לארצות של פרנסה והצלחה ועושר אבל ע"פ נימוסי המדינה ותהלכותיה מתנגד לשימור הדת, כמו שגלו ישראל לארצות הכרית מדינה משופעת בפרנסה וזכו לגדולה ולכבוד בין העמים, אבל המדינה הזאת היא מתנגדת בעצם לשימור התורה והיהדות מפני חוקיה ונימוסיה כגון וכו'

[רבינו הגאון זצ"ל מלמד זכות על הפירצות הנוראות וההפקרות השוררת ברחבי ארצות הברית, שאין האשמה על

יחזקאל, בכל פרק וכן האותיות הקטנות בסוגריים מרובעים (כזה) שבאמצע, הם הערות המו"ל. אבל המוקף בסוגריים עגולים (כזה), הוא גם מהרידב"ז כמו הפנים.

"כל אבא צריך לבקש ממנהל התלמוד תורה והמלמד שילמדו עם הילדים כל יום, פתח אליהו או דקה ביום זוהר הקדוש, ואם לא רוצים אל תשלמו להם כסף, כי מקלקלים ומביאים מחלת סרטן לילדים שלכם רח"ל!!! יש תלמוד תורה אחת שיש להם יותר מעשר ילדים, מספיק!!!"

גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזהר העולמי, (ישירות לדפוס) והיו שתפיים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זהר היומי

ספרים ועלונים בהנכם: 0527651911

www.ha-zohahr.info/www.israel613.com/www.allzohar.com/HA-ZOHAR.NET

www.israel613.com/SHULCHAN ARUCH.htm